

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku J. K.
przeciwko B. spółce z o.o. w W.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 sierpnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 21 listopada 2012 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelacje powoda i pozwanego w sprawie z powództwa J. K. przeciwko B. Sp. z o.o. w W. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania przed sądem drugiej instancji oraz sprostował wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie oznaczenia pozwanego.

Powyższy wyrok zaskarżyła skargą kasacyjną pozwana Spółka. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona wobec licznych naruszeń procesowych Sądu drugiej instancji, dotyczących błędnej oceny wiarygodności dowodu jakim są rozliczenia wyjazdu służbowego w szczególności wobec znacznych rozbieżności między rozliczeniami powoda a raportami z jego pracy, oraz konsekwencji rozkładu ciężaru dowodu, a także braku naprawienia uchybień Sądu pierwszej instancji polegających

na utrudnianiu zapoznania się i ustosunkowania do dowodów przedstawionych przez powoda, nieprzeprowadzenia dowodów wnioskowanych przez pozwanego i orzekanie na podstawie tak wadliwie zebranego materiału. Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie występują także istotne zagadnienia prawne a mianowicie: 1. czy wypełnione druki poleceń wyjazdów służbowych (rozliczeń kosztów podróży) mogą stanowić wyłączną podstawę dochodzenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w sytuacji, gdy są one sporządzane przez samego pracownika, zainteresowanego uzyskaniem jak najwyższej diety i faktycznie pobierającym te diety, który następnie kwestionuje podstawę ich wydania i wykorzystuje je jako dowód w innym celu tj. dla wykazania świadczenia pracy ponadnormatywnej; 2. czy sąd zasadnie może oprzeć się na takim dowodzie przy jednoczesnym braku oceny przez sąd odmowy przedłożenia przez tego samego pracownika raportów za część jego pracy, w sytuacji gdy raporty przedstawione przez pracownika co do części jego wyjazdów doprowadziły do skutecznego zakwestionowania wymiaru czasu jego pracy i z dużym prawdopodobieństwem raporty z pozostałej części doprowadziłyby do obniżenia wymiaru jego pracy w podobnym wymiarze; 3. czy sąd zasadnie może oprzeć się na takim dowodzie przy jednoczesnej odmowie przeprowadzenia innych dowodów wnioskowanych przez pracodawcę, a dotyczących istotnych dla sprawy okoliczności, w szczególności dowodu z lokalizacji telefonu komórkowego pracownika oraz użycia jego karty kredytowej, a zmierzających do wykazania rzeczywistego czasu pracy; 4. czy w sytuacji, gdy pracownik otrzymuje diety w związku z podróżą służbową oraz w przypadku ustalenia, że pracownik zamiast podróży służbowej w istocie świadczył pracę ponadnormatywną w zadaniowym czasie pracy poza siedzibą pracodawcy - możliwe jest zaliczenie uzyskanych przez pracownika diet na poczet należnego mu wynagrodzenia za pracę; 5. czy w sytuacji wypłacenia pracownikowi diet za podróże służbowe, których czas uznany został za ponadnormatywny czas pracy, odmowa zgody pracownika na potrącenie tych należności z wynagrodzeniem za pracę ponadnormatywną jest zgodna z zasadami współżycia społecznego, w szczególności z zasadą nieuzyskiwania podwójnych korzyści z wykluczających się wzajemnie podstaw prawnych oraz z działań sprzecznych z wcześniejszymi oświadczeniami i działaniami tej strony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniesiona w sprawie skarga nie spełnia żadnej z tych przesłanek.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Powołując się na występujące w sprawie zagadnienie prawne, skarżąca nie wskazała przepisu, którego każde z tych zagadnień dotyczy. Nie można przyjąć, że możliwe jest przedstawienie zagadnienia prawnego bez powołania się na przepis lub przepisy prawa konstruujące to zagadnienie. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego jako okoliczności uzasadniającej rozpoznanie skargi kasacyjnej muszą dotyczyć treści przepisów, które były (powinny być) zastosowane w sprawie (zob. np. postanowienie SN z 17 marca 2003 r., I PK 433/02, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2004 r., II PK 7/04, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2004 r., II UK 423/03, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 15 marca 2005 r., II UK 204/04, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2005 r., II UK 265/04, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 19 kwietnia 2005 r., I UK 374/04, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III PK 67/05; niepubl.). Skarżąca ograniczyła się do skonstruowania pięciu pytań, przy czym uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera prawniczego wyводу, z którego wynikałoby, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wbrew twierdzeniom skarżącej sprawa nie jest też oczywiście uzasadniona. Oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4, to jest oczywistej zasadności skargi, jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I UK 164/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2007 r., I PK 136/07). Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Wysiłek Autora powinien koncentrować się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Podkreślić należy, że stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Tym czasem wywody skarżącej sprowadzają się do zarzutu wadliwej oceny dowodów i próby podważenia dokonanych przez sądy ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Innych przesłanek skarżąca nie podaje.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.